

дванайсетъ — числото на Апостолитѣ. А! какъвъ пріятель животъ е да бѣде человекъ духовникъ на калуگریци; яждъ, пій, весели ся — и вакъ глупцитѣ еще говорятъ че калугерскій животъ былъ тежакъ и страдалчески ахъ! ха! ха! — и ся смѣше съ гласъ.

Дойде му на ума че трѣба да ся оттегли на друго мѣсто, но щомъ излезе на коридора, толкосъ силно ся замалъ главѣтъ му, щото падна долу като пнь щото потърел сичкото зданіе та направил да отидатъ сестригѣ да видатъ каква е причината на туя струпуляваніе.

Да отидимъ слѣдъ майка Тереза.

Тя пріе въ бестѣнцата Князь Убрихова секретарнитъ. . .

Читателитѣ смъ догадили кой ще да е былъ този секретаръ, ако не смъ, то нека имъ кажижъ: бѣхъ азъ. Надумамы ся съ Якинта и зехъ отгорѣ си да обиколя като Убриховъ секретаръ сичкитѣ женски мѣнастыри въ Краковъ за да удрия нѣщо за Варвара. И за да бѣдѣ подобръ повѣрванъ носихъ и едно лъжливо писмо ужъ отъ баща й. Ако щете, тази смѣлость беше малко глупавж и безъ мѣркѣ голѣмѣ, защото ако ся откѣрише лъжѣтъ ми, наградата ми щеше да бѣде тѣмницата, но азъ имахъ надѣжда на Якинта, който въ това време беше въ Краковъ назначенъ за управитель на гарнизона.

Най сетнешнигѣ мѣнастырь, въ който влезохъ беше този, въ който ся направише Варвара. Снабденъ бѣхъ и съ едно писмо писано отъ Якинта тѣй:

„Която калуگریца и да бѣде която намери това писмо и желае да ся освободи, утри презъ нощъ да ся намѣри въ градината при крайныйи зидъ.“

Това писмо трябаше да го доставя съ кой да бѣде начинъ въ рѣцѣтъ на Варвара.

— Седнеге, седнете, думаше ми майка Тереза — и